

JEFFERY
DEAVER
ISABELLA
MALDONADO

PAVUČINA

Přeložil Jiří Chodil

Ukázka z knihy:

Vytáhla z kapsy plastový sáček s flash diskem. „Lidi od místní policie mi to zkopírovali – z kolegiality.“

Nebo ze strachu, napadlo Jakea. Když na to přišlo, uměla se Carmen podívat velmi... naléhavě.

Posunula k němu sáček.

Pohlédl na něj, ale nevzal si ho. „Jak moc soukromě tady jste? Musíte přece znát někoho z kybernetiky v Quantiku.“

„Prý se k tomu dostanou nejdřív za pár týdnů. A i pak to může být nad jejich síly.“

Zajímavé. U FBI měli prvotřídní kryptografy.

„Mám pocit, že ten zabiják půjde po dalších obětech. Takže se potřebuju do těch souborů dostat. Hned.“

Ve tváři se jí objevil záblesk odhodlání, které tak dobře znal.

„Takže tohle je...“ Mávl rukou.

„Jo, Herone. Přijela jsem si vybrat dluh.“

Po všech těch letech.

„Hlavními a nepřehlédnutelnými ingrediencemi jsou Deaverova zručnost, pokud jde o styl a zápletku, a výcvik Isabelly Maldonado v FBI. Zkušenosti obou spoluautorů prostupují každým aspektem románu... Tleskám spojení těchto dvou talentů a už teď se těším na další setkání s jejich nezapomenutelnými postavami.“

– BookReporter.com

„V Pavučině spoluautoři přivedli na svět detektivní román, který se vyznačuje mimořádnou literární elegancí. Bez výhrad a vřele doporučuji.“

– Midwest Book Review

**JEFFERY DEAVER
A ISABELLA MALDONADO**

PAVUČINA

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Text copyright © 2024 by Gunner Publications, LLC,
and Isabella Maldonado

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Translation © Jiří Chodil, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-017-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-014-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-5316-9 (print)

*Mužům a ženám z agentury Homeland Security Investigations,
kteří dnem i nocí dělají po celém světě vše pro to,
abychom byli v bezpečí.*

I

PONDĚLÍ

KAPITOLA 1

Walter Kemp byl odhodlaný. Už si ji v žádném případě nenechá znovu utéct.

„Vylez, vylez, ať se schováváš, kde chceš,“ začal si pro sebe polohlasem monotónně prozpěvovat.

Věděl, že ho nemůže slyšet, přesto se pohyboval co nejopatrněji, nechtěl se při pohybu v hustém lese dopustit žádné chyby, kterou by ji mohl vyplašit. Chtěl, aby se uklidnila, aby neměla ani tušení, že se k ní blíží, dokud nebude těsně u ní. Musel tudíž být co nejméně nápadný.

A taky na ni musel vymyslet nějaký trik. Hodil malý kamínek do hustého porostu co nejdál od sebe, aby zamaskoval, kde se právě skutečně nachází.

Na okraji San Diega, v odlehlém přírodním parku, si připadal daleko od civilizace. A daleko od zvědavých očí.

„Nemůžeš se přece schovávat věčně,“ zašeptal vmlouvavě. „Rozhodně ne přede mnou.“

Walter, statný šedesátník, se necítil ani trochu unavený nebo ztuhlý. Po pravdě řečeno byl skoro ve stejné kondici jako před třiceti lety. Jistě, trocha vlasů mu ubyla, ale co na tom? V životě jsou důležitější věci.

Jako třeba to, k čemu se chystal zrovna teď.

Minule se jí podařilo v posledním okamžiku uniknout, takže mu trvalo dobrou půlhodinu, než ji znovu vypátral. Až ji tentokrát najde, nepustí ji z dohledu, dokud neskončí.

Jeho pozornost upoutalo jakési zašramocení zleva. Co to bylo? Mohla to být ona? Zamžoural směrem, odkud se zvuk ozval.

Vykoukla zpoza keře a Walterovi se vzrušením skoro zastavilo srdce. Byla stejně krásná, jako když ji spatřil poprvé.

Zahlédla ho a ztuhla. Teď už mu neuteče. „A mám tě.“

Nebyla jeho první a předpokládal, že nebude ani poslední, ale nemyslel si, že někdy dostane nějakou krásnější.

Zasunul ruku do kapsy u vesty, silnými prsty polaskal plast a kov. Jeden z nástrojů jeho profese. Pomalu, opatrně zvedl ruku a namířil na ni. Měl jenom jednu jedinou šanci.

Viděl, jak se jí zaleskly zuby, jako by snad chtěla vykřiknout.

Stíkl spoušť a držel ji zmáčknutou. A jeho nikon rychlostí třiceti snímků za vteřinu a při dokonalém pětačtyřicetimegapixelovém rozlišení zachytil hned devadesátkrát skvělý exemplář samice *Lamprozelis zonata pulchra*, známé též jako korálovka horská, než mu zmizela v podrostu.

Walter už měl ve sbírce fotky několika samců hada tohoto druhu, ale po samici – zdála se být nepolapitelná – pátral už několik týdnů. Jeho pozorným očím neunikly drobné rozdíly – v šupinách pod ocasem a v o něco robustnější stavbě těla vzhledem k délce –, které prozrazovaly pohlaví hada.

Na rozdíl od jiných druhů hadů, kde samice nejsou tak pestře zbarveny jako samci, jsou u korálovek horských obě pohlaví hojně obdařena barvami, tvořícími červené, černé a žluté pruhy. Jsou to vlastně mimikry, které hada chrání před případnými predátory, protože plaz na první pohled vypadá skoro stejně jako nebezpečný jedovatý korálovec. Ve skutečnosti je korálovka neškodná a jediné nebezpečí představuje pro drobné savce a ještěrky, jimiž se živí.

Walter byl hotový. Co si předsevzal, to se mu podařilo splnit, a tak opatrně zakryl drahý objektiv fotoaparátu a zastrčil ho zpátky do kapsy vesty. Teď už si nemusel dělat těžkou hlavu s hlukem, který vydává, a tak se pustil bezstarostně po stezce vedoucí k prostoru u brány parku.

Pokud šlo o něj, raději se procházel přírodou a prodíral se mezi stromy, než se účastnil slavnostních výkopů a pokládání základních kamenů. Když s tím před lety začínal, připadalo mu prodávání pozemků vzrušující, jeho práce pro něj byla vášní. Na začátku si musel půjčit peníze, ale pak ze své firmy udělal impérium.

Uplynulo však třicet let, a najednou mu všechno přišlo jaksi... jiné. Začal se zamýšlet nad všemi těmi plochami původně porostlými stromy, které nechal zplanýrovat a proměnit na „příměstské ráje“, jak říkal komplexům, jež nechal vystavět na okrajích měst. A najednou se začal chovat jinak, nově. V posledním roce se věnoval především výstavbě dostupného bydlení, snažil se pomáhat v nejchudších okrajových částech města místním komunitám, na něž dolehly těžké časy. Ano, přicházel při tom o peníze, ale s každým takovým projektem měl pocit, jako by získával zpátky kousek své duše. A ještě jeden bonus to s sebou neslo. Opět se mohl dívat svému jedinému dítěti – dospělému synovi – hrdě do očí. Byl rozhodnut, že vnoučatům, dočká-li se jich, předá lepší svět.

Pomalu došel na parkoviště a vzpomínal na to, jak ho se synem před více než deseti roky spojil chlapcův středoškolský projekt, v rámci něhož studoval plazy a obojživelníky. Oba začali jako dobrovolníci pracovat pro místní herpetologickou společnost. Syn toho po nějaké době nechal, Walter vytrval.

Už téměř dorazil k autu, když jeho pozornost upoutal jakýsi tichý zvuk. Pohlédl k zemi a uviděl, jak se mu mezi botami kutálí bílá kulička. Fascinovaně sledoval, jak spěchá po asfaltu stále dál a dál a mizí pod jeho autem.

Vtom ho vyplašily těžké, spěšné kroky, který se ozvaly kdesi za ním. Pokusil se otočit, ale prakticky v týž okamžik mu na hlavu dopadla těžká lopata.

Vykřikl šokem a bolestí.

Stačil se ještě zapotácet a zvednout ruce, aby se chránil, ale už následující rána ho srazila na všechny čtyři. Agonie, kterou prožíval, přesahovala všechno, co zatím v životě zažil. Znehybňovala ho, bránila mu myslet, zpomalovala mu reakce.

Jeho vynechávající mozek se snažil přijít na to, co se děje, ale marně, temnota šířící se ze všech stran ho halila stále úžeji.

„Proč?“ vydechl.

Možná to slůvko ani nevyslovil, možná si ho jenom *pomyslel*.

Pak se jako ve zpomaleném filmu zhroutil dopředu a dopadl obličejem na olejem potřísněnou plochu parkoviště.

Walter se propadal do zapomnění, nemohl už ani pohnout rukou. Z posledních sil dokázal ještě pohlédnout vzhůru, ale jenom proto, aby uviděl lopatu snášející se obloukem znovu k jeho hlavě. Věděl, že to bude poslední rána.

Někdo ho právě zabíjel...

Okamžik předtím, než nástroj dopadl a Waltera Kempa pohltila prázdnota, se přistihl, že se nedívá do tváře ani na tělo útočníka, ale na ruce v průhledných plastových rukavicích, které pevně svírají lopatu.

Konkrétně na výrazné a pečlivě provedené tetování, obrázek znázorňující pavouka – černou vdovu –, jenž zdobil bledou kůži na vnitřní straně mužova zápěstí.

Bylo to to poslední, co viděl, než svět úplně potemněl.

Dennison Fallow se ještě jednou vši silou rozmáchl lopatou. Zvuk kovu dopadajícího na kost následovaný jasným křupnutím mu potvrdil, že tady jeho práce skončila.

Napřímil se, aby se pokochal svým dílem. Bylo to skvělé.

Ten Tlak, který stále ovládal Fallowovu duši, trochu polevil.

Prozatím.

Muž ležící u jeho nohou lovil hady, ale tentokrát se stal lovnou zvěří sám. A přemohl ho nadřazenější predátor – pavouk.

Různé druhy pavouků používají rozličné důmyslné způsoby, jak polapit kořist. Někteří splétají sítě a trpělivě čekají, až nic netušící oběť padne sama do pasti. Jiní stavějí léčky nebo se maskují. Dnes Fallow zaútočil ze zálohy jako slíďák, který patří mezi nejagresivnější pavouky na světě. Je to druh, který se neunavuje splétáním sítí. Ani tím, že by se nějak maskoval. Na svou kořist útočí jako puma.

Několik minut ještě Kempa sledoval, aby si byl jistý, že se jeho hrudník přestal zvedat a klesat. Opatrnosti není nikdy nazbyt.

To mu připomnělo lopatu, kterou stále pevně svíral. I když si vzal rukavice, dal si záležet, aby z čepele i z rukojeti odstranil veškeré stopy po tom, že ji kdy měl v rukou, protože ji hodlal nechat na místě činu.

Koneckonců, jak byste mohli zrežírovat a sehrát dobré představení bez dokonale připravené scény?

II

ÚTERÝ

KAPITOLA 2

Selina si dala další lok kávy příznačně pojmenované „Budič mrtvol“, speciality kavárny Wicked Brew naproti kampusu polytechnického institutu v Perrisu v jižní Kalifornii.

Většinu odpoledne se krčila v koutě a dokončovala seminárku z chemie, kterou měla odevzdat následující den. Její vyučující se proslavil tím, že nemá ani srdce, ani duši a že za žádných okolností studentovi neposune termín. Podle místních legend a pověstí nechal dokonce vylétnout studenta, který nestihl zkoušku, přestože věděl, že mladík leží v nemocnici po autonehodě. A odmítal ten vyházet zrušit, dokud nezasáhl rektor.

Ačkoli v hloubi duše věřila, že se jedná spíš o folklór než skutečnost, nechtěla to ověřovat tím, že by práci odevzdala se zpožděním.

„To vypadá pořádně drsně.“ Mužský hlas, který ji oslovil, byl klidný a hluboký.

Selina sebou trhla a napřímila se. Její polekaný pohled se setkal s bleděmodrýma očima neznámého od vedlejšího stolu.

„Chemie,“ odpověděla, vyvedená z míry nečekaným vyrušením. „Moje seminárka. Zabývám se kovalentními vazbami.“

„Já dávám přednost biologii.“ Muž si bez zeptání přisunul židli. „Ale ty předměty spolu souvisejí. Když se nad tím zamyslíte, jedno bez druhého nemůže existovat.“

Selina odhadovala, že je mu kolem třiceti, je tedy příliš starý na to, aby byl řádný student, a příliš mladý na to, aby už přednášel. Podílí se na nějakém výzkumu? Vrhla pohled na noviny, jež držel v ruce,

a všimla si téměř vylustěné křížovky – propisovací tužkou, takže políčka vyplňoval na první dobrou bez možnosti vygumovat chyby.

Byl chytrý a – jak vycítila – velmi dobře to o sobě věděl. Zajímavé.

A neměl snubní prsten.

Vyžehlené tříslové hnědé kalhoty a dobře strížená košile, to vše bylo o dost lepší než džínsy, zmačkaná trička a vybledlé mikiny, jaké nosila většina návštěvníků kavárny. Košile měla zvláštní odstín – byla červená, což přitahovalo pozornost. Takový odstín si může dovolit jen někdo se značným sebevědomím. Mužova šedá sportovní bunda neutajila jeho atletickou postavu. Tmavomodrá baseballová čepice nenesla žádné logo a vlasy, které zpod ní vykukovaly, byly světlé a kontrastovaly s tmavým třídním strništěm, které mu pokrývalo spodní část obličeje. Bryle s kulatými želvovinovými obroučkami byly také stylové. Žádný krasavec jako z hollywoodského filmu, ale měl jistou přitažlivost.

Podíval se na její tašku. „Nepůjčila byste mi na chvilku propisku?“ Zvedl noviny. „Moje samozřejmě vyschla těsně předtím, než jsem to dorazil.“

Místo klasického batohu, jaký nosili všichni, si Selina oblíbila obnošenou šedou tašku přes rameno. Místo stovky zipů – a otravných kapes – měla jednu obrovskou, do které se vešlo všechno, včetně notebooku.

„Jasně.“ Zvedla tašku, otevřela ji dokořán, aby nahlédla dovnitř, a pak zabořila ruku hluboko do jejího nitra. „Někde v téhle černé díře musí nějaká být.“

Muž se zasmál.

Selina byla tak zabraná do prohrabávání se vším tím harampádím, že si ani neuvědomila, že se k ní muž tak moc přiblížil, dokud ji jeho teplý dech nezašimral na tváři. Narovнала hlavu a uviděla, že i on zkoumá obsah její tašky.

Narovнала se a nenápadně si ji přitáhla blíž k tělu. „Hned ji najdu.“

Zvedl ruce dlaněmi dopředu v odzbrojujícím gestu. „Promiňte. Jen se snažím pomoci.“

Chlapecký úsměv vypadal upřímně. Je snad paranoidní? Její prsty sevřely dlouhý válcovitý předmět.

„Stála pár centů,“ řekla. „Můžete si ji nechat.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Velmi si toho vážím.“

Vzal jí propisku z ruky a sklonil se ke křížovce. „Strom s tlustým kmenem na šest.“ Mluvil teď k sobě, ne k ní. „Sekvoj.“ Napůl se usmál, vyplnil políčka a vstal. Zastrčil noviny pod paži a otočil se ke dveřím. „Hodně štěstí s vašimi... pouty,“ řekl přes rameno.

A pak prostě zmizel, vyšel ven na chodník.

Selina odložila tašku na židli vedle sebe a chvíli přemýšlela o tom setkání. Choval se přátelsky, ale pak rozhovor náhle ukončil. Chtěl ji snad pozvat na rande, než se začala tak okatě bát o svou tašku? Nevypadal špatně, působil inteligentně a byl zdvořilý.

A svobodný.

Tedy pravděpodobně.

Pak vzhledla a uviděla ho, jak stojí venku a dívá se do kavárny. Jejich oči se setkaly a ty jeho se mírně přimhouřily. Stále se usmíval, pak krátce trhnul hlavou a zamířil pryč.

Selina se vrátila k seminárce a uvažovala o tom, že ať už ten chlapík byl jakkoli přitažlivý, šance, že by s ním šla na rande, byla prakticky nulová. Stačil jí jediný pohled na malé černo-červené tetování na vnitřní straně jeho zápěstí.

Pavouci jí vždycky naháněli hrůzu.